

Пролог

— Ти так уперто шукав мене, — м'яко промовив незнайомиць. — Ну що ж, ось він я, — він розвів руки. — Чого ти бажаєш?

Кімната одного з фешенебельних готелів Мангеттена тонула в опівнічній пітьмі, лише світло місяця вривалося через прочинене вікно та м'яко лягало на натерті до блиску туфлі молодого незнайомця. Перехрещені довгі ноги спокійно лежали на низькому скляному столі. Він сидів у тіні на шкіряному дивані та неквапливо попивав вміст тумблера. Його обличчя залишалося загадкою для темноволосого юнака навпроти. Лише райдужки очей сяяли яскравими вогнями, висвітлюючи прямий ніс та золотистий колір першокласного віскі, який незнайомиць підніс до губ.

Юнак важко ковтнув, сильніше стискаючи пальцями підлокітник крісла. Обличчя вже набувало кольору сигаретного попелу. Він відчув неприємний запах свого страху, що холодним потом розливався по спині, вбираючись у тканину футболки. Губи тремтіли з кожним тяжким подихом, здавалося, навіть голос зник, не в змозі озвучити єдине бажання.

— Влади, заможності та поваги, — важко видавив у відповідь. — Хочу стати тим, хто сам заправлятиме долями людей, — юнак опустил погляд, вії нервово здригалися, очікуючи покарання за таке нахабство. Ніби якщо він скаже більше, якщо побажає занадто багато, пітьма накриє його і назавжди забере в непізнаний світ, в якому він не зможе ні говорити, ні дихати, ні існувати.

Проте очі незнайомця примружились в невидимій усмішці, не маючи наміру знищити співрозмовника. Він поставив тумблер на скляну поверхню столу та легким рухом руки підштовхнув до юнака:

— Нехай буде так, як ти забажаєш. Випий перед укладанням угоди.

Хлопець кинув швидкий погляд на чарку, миттєво схопив її та влив спиртне у рот.

Незнайомець підвівся, його високий силует накрив кімнату тінню.

— Коли ти отримаєш усе, чого хочеш, я прийду за тобою, — зробив кілька кроків уперед. — Оплатою стане те, що тобі по-справжньому було потрібно, — підійшов ближче і навис над юнаком, не поспішаючи нахилиючись до його обличчя. Очі враз згасли, занурюючи їх у п'тьму.

Нудота розтеклася по тілу і впала важким камінням у шлунок. Слабкість передалась кінцівкам, змусивши їх практично оніміти. Хлопець утиснувся в крісло і підібгав губи.

— Не треба мене боятися, — глибокий голос незнайомця переплітався з ніжністю. — Поки термін угоди не скінчиться, я на твоєму боці.

Він нахилився і лагідно поклав руку на груди юнака. Вмить жахливий біль виштовхнув кисень з легень. Здавалося, сама душа затремтіла десь всередині людського тіла. Серце заметушилось у грудній клітці, мріючи вирватися на волю та сховатися у дальньому кутку. Юнак схопив незнайомця за руку та жалібно застогнав.

Перед їхніми очима з'явилася прозора нитка. Вона тягнулася від самого серця юнака до сильної долоні незнайомця. Хлопець задихався від болю. Але в одну мить нитка тріснула та розлетілася на дрібні невидимі осколки. Незнайомець стиснув їх у долоні та смиренно прошепотів:

— Угоду укладено.

Розділ 1

Швидкі пальці привабливого хлопця двадцяти шести років стукали по клавіатурі робочого ноутбука. Окуляри в тонкій чорній оправі сиділи на трохи кирпатому носі одного з відомих письменників сучасності, Еріка Бюргера. Відросле світле волосся падало на лоб, злегка завиваючись на кінцях, а блакитні очі стежили за друкованим текстом, часом опускаючись на клавіатуру. Насправді вони бачили тільки спливаючі в голові картини, намагаючись якнайшвидше закарбувати їх у рукописі нового роману.

Він наближався до кінця, до кульмінації всього, що відбувалося раніше. До пункту неповернення та останніх розділів історії. Роман був практично написаний, хоча через нещодавні безрадісні події в житті автора фінальні сторінки давалися важко. Залишилося близько десяти годин роботи й черговий бестселер, за прогнозами видавництва, буде готуватись вирушити до книгарень.

Кімната Еріка служила йому і спальнею, і кабінетом, і вітальнею, освітлювалася кількома лампами та поділялася на дві зони. По всьому її периметру були вікна, два з яких вели на балкон. Величезне скупчення книг заповнило не тільки стелажі, а й стіл.

Його квартира розташовувалась на Третій авеню «горбистого острова». Однією з алгонських мов назва звучала як манна-хатта, проте американці використовували слово «Мангеттен», звичніше було іменувати його просто Нью-Йорком.

Опівночі тут панувала тиша, спокій і думки, що змагалися у швидкості зі спритними пальцями.

«Дотик гарячих губ розпалив у Шоні пристрасне бажання поглинути коханого повністю, без залишку. Він повільно схилився над ним і ніжно прошепотів:

— Нарешті ти тільки мій. *Назавжди мій.*

Стів відповів щось нерозбірливе і солодко застогнав від задоволення...»

Гучна мелодія дзвінка різко вдарила по вухах, розбиваючи картину, що постала перед очима:

*I'm sexy and I know it...*¹

«Шон розвів ноги коханого і торкнувся ніжною шкірою стегна...»

I'm sexy and I know it...

«Стів вигнувся, готовий прийняти його до кінця, і схопився за узголів'я ліжка...»

Музика не замовкала, стаючи все голосніше і наполегливіше. Телефонуючий і не думав відступати.

«Вони... вони сплелися в бурхливому морі кохання та пристрасті...»

— Та якого біса?! — Ерік відкинувся на кріслі та, перериваючи потік думок, схопив телефон, що лежав на столі. — Якщо я не відповідаю, нема чого дзвонити... — спохмурнів, прочитавши ім'я абонента. Тяжко зітхнув, шкодуючи, що забув увімкнути режим сну, і відповів на дзвінок. В голосі відбилися явна втома і невдоволення, проте звучав він спокійно: — Я тебе вб'ю. Останню неділю живеш.

— О, я думав, ти вже спиш! — у слухавці пролунав сміх захмелілого друга. На задньому плані грала гучна музика.

— І тому старанно намагався мене не розбудити? — не змінюючи тону, зауважив Ерік.

— Та ні, просто хотів спитати, як ти?

— Зі мною все гаразд, — Ерік протяжно видихнув. — На відміну від тебе — працюю.

— Закінчуєш роман? Це той?.. Як він називається? Ну той... — у Гарлі завжди помічалась погана пам'ять на імена та назви.

— «Останній день без тебе», — терпець Еріка був більше схожий на втому, що поглинула колишнє роздратування.

— А, так! Точно! Згадав! І як успіхи?!

— Гарлі, я пишу відверту сцену. Що ти хотів? — спокійно запитав Ерік, зняв окуляри та промасажував почервонілі очі.

— О-о-о, хоум-ран! — натхненно реготнув друг. — Я хотів тебе привітати! — він задоволено усміхнувся. — Твій «Виродок» побив усі рекорди серед робіт у жанрі любовних квір-

¹ LMFAO - Sexy and I Know It «Я сексуальний і знаю про це» (вільн.переклад авт.)

романів у США, а загальна кількість друкованих екземплярів у світі перевищила двадцять мільйонів. Вітаю, мій геній! Я тільки не розумію, коли ти вже розбагатієш?

Ерік звів брови до перенісся, замовкнувши на кілька секунд. Він важко усвідомлював промовлені другом слова. Новина не принесла радість, лише зайву тривогу.

— Прекрасно. Я дуже радий, — байдуже відповів він. — А тепер, з твого дозволу, я продовжу працювати.

— Ну ось знову! — гірко усміхнувся Гарлі Гілл. — Поводися так, наче вляпався в лайно! Досить! Такими здобутками треба пишатися! Ти молодець! — він щиро намагався підбадьорити друга, але якщо розмова стосувалася «Виродка», то з більшою ймовірністю закінчувалась мовчанням його творця.

Ерік нервово закусив губу:

— Дякую, але якщо це все, то я кладу слухавку. Гарлі, мені треба працювати, — лагідно нагадав Бюргер.

— Похмуре лайно! — голосом примхливої дитини подразнив Гілл.

— Поцілуй мене в дупу, — з удаваним невдоволенням огризнувся Ерік.

— Коли? — засміявся Гілл, нагостривши вуха.

Ерік не зміг стримати усмішку у відповідь, розуміючи давнього друга з напівнатяку:

— Добре, завтра я приділю тобі кілька годин свого дорожнього часу, — відповів Бюргер.

— О-о-о, ловлю на слові, друже. Джордж теж хоче тебе побачити.

— Я не впевнений...

— Ти ж знаєш, що він на твоєму боці, — голос Гарлі став трохи тихішим.

Молодий письменник унікав не тільки теми, що стосувалася його роману, а й тем, що торкалися його минулого. Після недовгої паузи він усе ж відповів:

— Гарзд... Добре. До завтра.

Закінчивши розмову, Ерік відклав телефон і подивився на монітор ноутбука. У голові не залишилося жодної доцільної думки — атмосфера була трагічно та безповоротно втрачена. Він сконцентровано вивчив кілька останніх рядків і, не знайшовши потрібних слів для продовження сцени, безвольно притулився лобом до столу.

— Моє натхнення... Куди ж ти пішло? — жалібно простягнув він, тихенько зітхаючи.

Полежавши так кілька секунд, Ерік упіймав себе на думці, що єдине, про що зараз міг думати, так це про слова друга і про одну людину, яку намагався забути вже місяць. Відволікшись від написання роману, він знову занурився в безодню колишніх образ і болю, залишених йому минулими сунками. Він досі не міг вилікуватися.

«Лайно трапляється». Ця фраза тримала його на плаву все життя, і зараз вона мала допомогти... Вляпався, витерся, підвівся і пішов далі.

— Ай, у дупу все. Завтра продовжу, — Ерік зберіг документ, підвівся з крісла і пішов до стелажа з книгами.

На полиці, відведеній спеціально для його робіт, у твердій палітурці стояв «Виродок». Письменник дістав роман і глянув на обкладинку. На ній був зображений неймовірно гарний юнак зі смарагдовими очима та зарозумілою посмішкою переможця. Він сидів на широкому, обтягнутому чорною шкірою кріслі з ідеальною зачіскою та в шикарному дорогому костюмі кольору темного сапфіру. На лівому зап'ясті красувався годинник з дорогоцінного металу, циферблат якого здавався посипаний діамантами. У такого юнака можна було закохатися з напівпогляду, але Ерік не відчував кохання, тільки сум. Біля його ніг, опустивши голову, сидів витончений синьоокий юнак в одній сорочці, яка трохи прикривала стегна, а за спиною стояв високий широкоплечий хлопець у куртці шкільної футбольної команди. Він схилився над головним героєм і дивився прямо на читачів, хвилюючи їхні серця та уми.

Сюжет цього роману оповідав про вісімнадцятирічного юнака Волтера Джекса. Він був довгоочікуваним сином і єдиним спадкоємцем однієї з найбагатших та найвпливовіших сімей США; відмінником у Старшій Школі Мангеттена Імені Генрі Девіда Торо для особливо обдарованих дітей багатіїв; дуже популярний не тільки завдяки гострому розуму, але й винятковій зовнішності та харизмі; вважався одним із найбажаніших наречених, справжнім джентльменом і займав почесне місце загальної любові та обожнювання. Всі бачили його саме таким, проте на обличчі цієї людини міцно

трималася маска зі сталі та кременю. Варто їй упасти — замість ідеального юнака показував хижий вискал некерований звір. У його душі не було місця жалю, у серці любові, в очах каяття, а в думках моральних принципів.

Однак, попри жакливу справжню особистість головного героя, в нього ще з юності був закоханий син партнера з бізнесу батька — м'який і щирий Джон Вінс. Повністю вражений божественною зовнішністю і чарівністю, він йшов шляхом безвільного натовпу і всіма силами намагався довести самому собі та Волтеру, що його коханий — хороша людина, яка трохи заплуталася в собі. Він поставив безглузду мету врятувати його з кайданів темряви та вивести на світло, але єдине, що отримав — потік нескінченного болю, приниження та трагічний кінець.

На жаль, Волтер Джекс не був зацікавлений у «найкращому другові» як у джерелі ніжних почуттів. Він брав його тіло і цим руйнував душу, по-справжньому гніваючись на того, хто відмовляв йому весь останній рік навчання. Причиною обурення головного героя став новачок на ім'я Грей Шоу. Він перевівся зі звичайної школи та мав досить туманні сімейні зв'язки. Відмовлявся від спілкування, поведився потай і неприязно. Однак згодом набув чималої популярності, опинившись у футбольній команді поряд з Волтером. Його зовнішність була настільки ж видатна, якою і слід було бути у другого головного героя, принципи не давали порушити обіцянку, а характер палав бурхливим потоком лави, спалюючи всіх непроханих. Його розбірливість у другій половинці наробила багато галасу. Грей Шоу, немов самотній вовк, скалив зуби незнайомцям, але варто було до когось прив'язатися, і він перетворювався на слухняного вірного пса.

Після довгого шляху по склу, стикаючись з постійними відмовами, розв'язуючи бійки та терплячи дикий характер Грея, Волтер зміг його отримати.

Не витримавши болю, знущань, постійного не тільки фізичного, а й психологічного насильства, йдучи на поводу розірваного на шматки серця, Джон Вінс наприкінці історії наклав на себе руки, зістрибнувши з даху власного будинку.

Такий фінал викликав багато сліз та обурень серед читачів. Критики охрестили роман другосортним читвом, більше

схожим на трагедію з безглуздими сценами жорстокості та сексуального насилля, ніж історію кохання, а сам Ерік поставив його на полицю з роботами відомих авторів, сподіваючись написати щось по-справжньому гідне. Однак, що б хто не казав, роман став бестселером, постійно опиняючись на перших місцях статистики продажів.

Бюргер поклав книгу на тумбочку біля ліжка, пройшовся руками по волоссю, розправив м'язи спини та попрямував у ванну.

Лише місяць тому він зі скандалом покинув людину, з якою провів рік. Спогади про нього досі приносили біль, адже колишній щодня присягався йому в коханні, а тепер вони наче двоє незнайомців. Люди так затято обіцяють завжди бути поряд, а потім так просто забувають про свої обіцянки, без докорів сумління вимовляючи ті самі слова іншим. У цьому вся іронія відносин. Вони завжди закінчуються, і скільки б хорошого не сталося у минулому, у майбутньому це не мало жодного значення.

Хлопець прийняв душ і в одній спідній білизні звалився на ліжко, повільно провалуючись у сон.

Ерік спав зовсім недовго і, коли стрілки годинника перетнули позначку третьої години ночі, у двері пролунали гучні, вимогливі удари.

Бюргер повільно підняв голову і глянув у бік галасу. Очі самовільно заплющились, і він хотів повернутися до подушки, але гуркіт пролунав знову.

— Відкривай! — з-за дверей почувся лютий чоловічий крик.

— Що відбувається?.. — не до кінця усвідомлюючи ситуацію, Ерік сонно підвівся з ліжка і накинув на оголене тіло шовковий халат.

— Відкривай, шльондра! — за словами пролунав ще один удар такої сили, що, напевно, розбудив сусідів.

— Білл, якого біса... — він помасажував очі, вдягнув окуляри й насуپлено поглянув на джерело шуму.

Про вовка промовка — звичайно, Ерік упізнав цей голос. Він належав його колишньому.

Бюргер потер шрам на лобі та повільно поплентався у бік криків. Клацнув замком і прочинив двері, залишаючи страхувальний ланцюжок.

— Що ти тут робиш? — мружачись від світла з коридору, спитав хрипливатим голосом. — Я думав, ти десь у Лондоні граєш нового хлопця, — в ніс ударив запах сигаретного диму і спиртного, змішаного з ароматом брендового парфуму.

— Я телефонував, — видавив кризь зуби молодий чоловік. — Ти не відповідав.

— Навіщо? — почервонілі від напруження очі засльозилися. — Зараз... — А власне котра година? Ерік подивився на зап'ястя, намагаючись роздивитись час, і усвідомив, що на його руці немає годинника. Він знову підняв погляд. — Глуха ніч. Ти п'яний. І я не повинен відповідати на дзвінки, а тим паче вислуховувати п'яну маячню. Ми розійшлися, Білле... — пояснював спокійним голосом, стомлено притулившись щодою до одвірка дверей.

Проте, не встиг Ерік домовити, як його голосно перебили:

— Ми не розходилися! Це я тебе покинув! — скрегочучи зубами, випалив Білл.

— А, ну це одразу змінює справу... Іди додому, — він уже хотів зачинити двері, але не зміг залишити останню фразу поза увагою. — І так, якщо вже *ти* мене кинув, то й приходити не слід було.

Як тільки останні слова злетіли з губ, Білл розлютився і ударив ногою по дверях з такою силою, що ланцюжок розірвався. Ерік мало не повалився на підлогу, встигнувши вчасно відскочити.

— Тебе що, чорти покусали? Ти якого дідька робиш? — вигукнув здивований хлопець, остаточно прокинувшись.

Вільям, наче ураган, метнувся до квартири та зі стиснутими кулаками попрямував до Еріка.

Розділ 2

З коридору пролунав звук відчинившихся дверей. Жінка вийшла із сусідньої квартири, погрожуючи викликати поліцію, якщо крики та шум не припиняться.

— Ти бісова шльондра! — зосередивши увагу тільки на Еріку, кричав розлючений Білл.

— У тебе що, помутніння?! Що ти робиш?! — Ерік знав, наскільки його колишній ревнивий і запальний, але не розумів причин його люті після їхнього розставання.

Вільям Честер мав вже двадцять дев'ять років життя за плечима. Він ніколи не відрізнявся добрим характером і був молодшим сином однієї з найвпливовіших сімей Великобританії. Зараз він повинен перебувати в Європі зі своїм новим хлопцем, а не вриватися у квартиру Еріка, ламаючи його двері. Вільям ніколи не насмілювався поводитися так з колишнім, не кажучи про те, щоб називати його шльондрою.

— Ти ж усе-таки спав із тим мудаком, доки зустрічався зі мною, так?! — Білл голосно гримнув дверима прямо перед носом сусідки та схопив Еріка за комір халата. Рвонув на себе і прогарчав кризь зуби: — Я все знаю!

— Ну, якщо ти все знаєш, то, може, й мені розкажеш? — Ерік спробував відчепити його руки. — А то якимось ніяково бути не в курсі власних зрад... — саркастично зауважив він.

Вільям відштовхнув його, і Ерік упав на підлогу, вдарившись потилицею та шиною. Люстра на стелі перед очима розмножилася, запаморочилося в голові, біль пронизав скроні, по хребту пройшов неприємний електричний імпульс.

— Я викликаю поліцію! — гукнула жінка в зачинені двері.

— Так, будь ласка... — тримаючись за голову, тихо відповів Ерік, — ...і швидко, будьте ласкаві... Кожному по службі...

Вільям був явно не в собі. Як дикий звір, метушився зі сторони в сторону, не відриваючи палаючого погляду від колишнього хлопця на підлозі. Він швидко розстебнув манжети сорочки та закотив рукава, оголюючи міцні передпліччя і швейцарський годинник з багряним циферблатом.

— Задоволений? — сумно посміхнувся Ерік. — Звичайно, ти так довго стримувався.

— Ти сам упав, — невпевнено відповів Вільям і попрямував до спальної зони, відшукавши телефон Еріка на тумбочці поруч із книгами.

Письменник опустил голову і прикрив очі, недбало знімаючи окуляри.

— Білле, я не знаю, що тобі наговорили, але... — він безпорадно зітхнув. — Але коли ти протверезієш — пошкодуєш

про це. Твої претензії та спроби викрити мене черговий раз у зраді після того, як ми стали один одному чужими, вже не мають жодного сенсу. Ми розійшлися. Просто йди, і я забуду цю ніч.

Вільям підійшов до нього, поправив штани та сів навпочіпки, заморожуючи злісним поглядом:

— Чужими, кажеш? — примружився і схопив Еріка за шию нижче потилиці, змушуючи подивитися на себе. — Я кожен бісів день думав про тебе, — прогарчав в обличчя, — поки ти продовжував трахатись з тим виблядком, — смикнув голову вниз, схиляючи над телефоном. — Розблокуй.

Ерік відштовхнув руку Вільяма і злісно вигукнув:

— Та ні з ким я не трахався, придурок!

— Розблокуй! — наказним тоном промовив чоловік.

— Відсмокчи! — вигукнув Ерік.

— Ти випробуєш моє терпіння? — в очах колишнього майнули вогники шаленої люті, а алкоголь у крові лише більше розпалював їх.

— Не можна випробувати те, чого в тебе ніколи не було... — гірко посміхнувся Бюргер.

Він не встиг домовити, як отримав миттєвий ляпас. Ерік насупився і підібгав губи. Спогади болісного минулого уривками замиготіли перед очима.

— Я не бив тебе раніше, бо ти був моїм хлопцем, але зараз ти лише брудна лярва, яку я трахав протягом року. Не провокуй мене! — видавив зі злістю в голосі.

— Ах ось хто я насправді? — вдавано здивувався Ерік. — Тобто ярлик «твій», «не твій», дозволяє тобі бити людей? А я думав, що кохання не вішає ярлики. Схоже, це зовсім не так, — від слів Білла в грудях стисло тупим болем. — Раніше ти в мені душі не чаїв. Щодня говорив, як сильно кохаєш, щоночі цілував і шепотів, що жити без мене не зможеш, а виявляється, ти мене просто трахав. Сумно... — але в його голосі не було суму, лише розчарування.

Білл замовк і мимоволі здригнувся. Його гнів в очах трохи вщух, змінюючись емоцією, яку було важко прочитати.

Ерік простяг руку і за допомогою відбитка пальця розблокував телефон.

— Мені нема чого приховувати. Приємного перегляду... — безрадісно відповів він.